

Johs. Clausen: De Love, vi har haft af denne Art, siden vi i 1932 fik den første Sukkerordning, har jo virket som en Slags Beskyttelse for Sukkerroedyrkerne, men jeg vil antage, at med den Stigning, der er i Sukkerprisen paa Verdensmarkedet, vil der være Mulighed for, at en ny Sukkerordning bliver en Beskyttelse for Forbrugerne.

Som Forholdene har udviklet sig, var det sikkert rigtigt, at man i sin Tid gennemførte den første Lov om en Sukkerordning, og naar man har været enig om under den Landbrugskrise, der har været i Aarene siden da, at fortsætte med denne Lovgivning, har det først og fremmest været af beskæftigelsesmæssige Grunde. Det er ganske givet, at i en Tid som denne, hvor der i saa høj Grad trænges til Beskæftigelse, vilde det være en farlig Ting at ophæve Sukkerproduktionen her i Landet, idet denne i Sæsonen, det vil sige Sommer og Efteraar, beskæftiger 17 000—18 000 Mennesker. Det vilde være skæbnsvangert at gøre det, og jeg synes, det vilde være meningsløst i en Tid, hvor man søger Arbejdsmuligheder paa alle Felter, ogsaa ved Opbygning af Industrier, som kun har forbigaaende national Betydning; vi har jo baade naturlige og erfaringsmæssige Betingelser for, at Sukkerindustrien under normale Forhold kan klare sig i dette Land. Derfor har man fundet det naturligt at hjælpe Sukkerindustrien, som kom ind i en Bølgedal, da Verdenskrisen satte ind over Danmarks Grænser. Men ogsaa i andre Henseender vilde det have været katastrofalt, om Sukkerproduktionen ikke var blevet fortsat i disse vanskelige Aar; thi saa havde det mægtige Areal, som anvendes til Sukkerroer, været henvist til at gaa samme Vej som det øvrige Landbrug stort set og føre Produktionen ind paa animalske Fødemidler. Enhver kan se, at det vilde have været farligt for de Afsetningsmuligheder, vi har for disse Varer, det vilde sikkert have medvirket til at trykke Priserne paa dem yderligere. Endelig var der for det tredie endnu en meget væsentlig Grund, nemlig den valutamæssige. Vi er det Land i Verden, som pr. Indbygger har det største Forbrug af Sukker, noget over 50 kg pr. Indbygger. Det vilde ikke være helt let, om Danmark skulde have købt sit Sukker, ca. 200 000 t, udefra. Det vilde selvfølgelig heller ikke have været bekvemt for Statskassen, om den maatte undvære de mange Millioner Kroner, som Sukkerafgiften udgør.

Det er derfor efter min Mening hele

Samfundet, baade Producenterne og Forbrugerne, som er interesseret i, at denne Industri opretholdes og kan fortsættes paa et rimeligt Grundlag; og endskønt den nu tilbudte Prisforhøjelse fra 190 Øre til 210 Øre pr. Dobbeltcentner — det vil antagelig for Roeavlerne betyde omkring 30 Kr. pr. Td. Land — næppe svarer til de øgede Driftsudgifter, siden den forrige Lov blev vedtaget, lige saa lidt som den taaler Sammenligning med f. Eks. Kornprisens Stigning, vil mit Parti dog støtte Lovforslagets Gennemførelse. Den Pris, som nu bydes Dyrkerne, vil efter min Mening betinge, at Arbejderne i Roemarkerne i den kommende Sommer faar en rimelig Andel i det øgede Udbytte. Men jeg vil i denne Forbindelse paa det kraftigste advare imod, at man kommer ind paa et almindeligt Lønstigningskrav for hele Landbrugerhvervet i Forbindelse med en isoleret Sukkerordning for enkelte Egne af Landet. Et saadant Forsøg paa at tvinge en almindelig Landbrugsarbejdertarif højere op vil efter min Mening være ganske uberettiget og meningsløst og er absolut ikke begrundet i de Produktionsvilkaar, der i Almindelighed findes inden for Landbruget i Øjeblikket. Det er bekendt, at Arbejdsmandsforbundet vil tilstræbe en saadan Lønforhøjelse; og som jeg sagde før, har vi intet imod, at det finder Sted for Roemarkernes Vilkaars Vedkommende; men, som den højtærede Handelsminister bemærkede: denne Prisforhøjelse paa 20 Øre pr. Dobbeltcentner er kun en Skadesløsholdelse af Roedyrkerne for Stigningen i Driftsomkostningerne. Derfor kan man ikke finde nogen som helst Hjemmel for en generel Lønforhøjelse i Landbrugerhvervet, og jeg vil beklage, om et saadant Forsøg skulde blive gjort i indeværende Sommer. Det almindelige Lønniveau i Landbruget maa tages op til Behandling paa et helt andet Grundlag, ikke for en isoleret Produktion, som har Hjemsted enkelte Steder i Landet.

Det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (P. Christensen) priste det udbytterige Samarbejde, der har fundet Sted paa dette Omraade til Gavn for alle i Samfundet, og det var hans Opfattelse, forstod jeg, at man skulde søge at føre Systemet videre ind paa andre Driftsomraader for derved at muliggøre et lignende Samarbejde over Staten som det, der her har fundet Sted. Jeg skal ikke ved denne Lejlighed komme ind paa dette, men kun sige, at jeg vilde anse det for uheldigt, om man forsøgte noget lignende paa mange andre Felter inden for Erhvervslivet. Det har sin Berettigelse